

บุรุษ เจ้าฟ้า

เผิงโหลาค้อ 蓬萊客 เขียน
กั๋งเจียวิน แปล

折腰 1
Zhe Yao 1

ปรับปรุงจำนวน 1 (ปกใหม่)
เผิงไหลเค่อ เขียน
ถั่งเจี๋ยน แปล

จำนวน 480 หน้า
ราคา 459 บาท

Published originally under the title of 《折腰》(Zhe Yao)
Author © 蓬莱客 (Peng Lai Ke)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3130-8

ภาพประกอบ 南山归鱼

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

คำนำ

ด้วยความรักอันล้นหลามของแฟนฯ 'ปรัปักษ์จ้านน' ทำให้นิยายเรื่องนี้ประสบความสำเร็จอย่างมาก อีกทั้งยังมีซีรีส์ที่มีโปรดักชั่นอันยิ่งใหญ่กำลังรอฉายมากกว่ารักก็ไม่รอช้า รับผิดชอบต่อเรื่องนี้มาเปลี่ยนปกใหม่ ตอบรับเสียงเรียกร้องของนักอ่านที่อยากจะเห็นท่านโหวและเสี่ยวเฉียวขึ้นปก โดยยังคงเนื้อหาภายในไว้เหมือนเดิม ส่วนวงการแปลจาก 'ถึงเจวียน' ที่เคยฝากผลงานไว้ก่อนหน้านี้กับมากกว่ารักมาแล้วมากมาย ไม่มีเสียอรรถรสแน่นอนค่ะ และสำหรับคนที่ยังไม่เคยอ่าน ทางมากกว่ารักก็ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่คุณนักอ่านหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาจะคะ

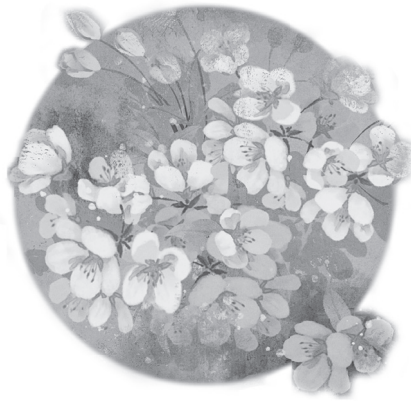
เรื่องนี้แม้จะเป็นแนวนางเอกทะลุมิติ แต่ในการทะลุมิตินี้ยังมีความซับซ้อนยิ่งกว่าทะลุมิติเฉยๆ ค่ะ อีกทั้งยังมีความเกี่ยวพันเรื่องบุญคุณความแค้นระหว่างสองสกุล เมื่อคนรุ่นปู่จากสกุลเฉียวเคยกระทำความผิดไว้กับสกุลเว่ย ความแค้นนั้นยังคงฝังลึกในใจคนสกุลเว่ยไม่รู้ลืม จวบจนวันที่ 'เสี่ยวเฉียว' จำต้องแต่งให้กับ 'เว่ยเซ้า' ทายาทเพียงหนึ่งเดียวของสกุลเว่ยเพื่อช่วยเหลือบ้านเมืองของนาง

ในความทรงจำของเสี่ยวเฉียว จุดจบเดิมที่เคยประสบกับเจ้าของร่างที่นางมาอยู่นั้นเลวร้าย สกุลของนางล่มสลาย พี่สาวที่แต่งงานกับเว่ยเซ้าก็มีจุดจบอนาถ เมื่อนางคิดพลิกประวัติศาสตร์จึงต้องใช้ตนเองเข้าไปเปลี่ยนแปลง ทว่าเจ้าบ่าวผู้นั้นช่างเย็นชากับนางเหลือเกิน เพียงแค่แต่งงานวันแรกเขาก็ทิ้งให้นางต้องอยู่เฝ้าห้องหอเพียงคนเดียวเสียแล้ว

ความรัก ความแค้น และการเมืองสุดเข้มข้นนี้จะดำเนินไปเช่นไร เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เว่ยเซ้ายึดกุมมือข้างหนึ่งของนางไว้
เขาเอนกายลงนอน หันหน้ามามองตานางพลางเอ่ยเสียงเบา
"ข้าทรมานยิ่งนัก เจ้าช่วยข้าเถิดนะ"
เสี่ยวเจี๋ยวที่มึนที่อยู่ออยู่ชั่วอึดใจก็เข้าใจความหมายของเขา ดวงหน้า
ร้อนผ่าวในทันที
"ท่านทำเองไม่เป็นหรือ" หางตาของนางยังคงประดับหยาดน้ำ
ขณะถามปนสะอื้น
"ด้านซาไปหมดแล้ว อย่างไรก็ขับไม่ออก หากเจ้าไม่ยอมให้ข้า
ทำอย่างอื่นกับเจ้า เจ้าก็ช่วยข้าเถอะนะ" เขาเอ่ยซ้ำๆ
เสี่ยวเจี๋ยวหยุดหลั่งน้ำตามองไปทางเขา
หน้าผากของหนุ่มสาวทั้งสองแทบจะชิดติดกัน
หน้าผากของเขาร้อนลวกกรวกับเป็นไข้ ใบหน้าคล้ายดังคนดื่มสุรา
สีหน้าหนักอึ้งอย่างยิ่ง
เขาพิศมองเสี่ยวเจี๋ยวพลางนำพามืออุ่นข้างนั้นมาหาตนเองซ้ำๆ
ก่อนจะสอดเข้าไปใต้ผ้าห่มในที่สุด

•

แนะนำตัวละคร

* เสี่ยวเฉียว

ชื่อเล่นว่าหมานหมาน วิญญาณมาจากยุคปัจจุบัน
มีความสามารถในการคัดอักษร เป็นคนฉลาด
รักครอบครัว ปรับตัวเก่ง

* เว่ยเซ่า

ทายาทหนึ่งเดียวของสกุลเว่ย เป็นแม่ทัพใหญ่
ครองดินแดนโยวโจว มีปณิธานรวบรวมแผ่นดิน
มีความคิดบุรุษเป็นใหญ่เหนือสตรี

* ต้าเฉียว

ลูกพี่ลูกน้องของเสี่ยวเฉียว มีสมญานามคู่กับ
เสี่ยวเฉียวว่า 'สองเฉียวแห่งเหยียนโจว' บอบบาง
ไม่เด็ดขาด คนรักเป็นคณงานที่มีฐานะต่ำต้อยกว่า

* หลิวเหยียน

บุตรชายหลงหย่าอ๋อง คู่หมั้นของเสี่ยวเฉียว ลี้ภัย
อยู่ในสกุลเฉียวระยะหนึ่ง รักมั่นกับเสี่ยวเฉียว

* เว่ยเหยียน

เจ้าเมืองไต้แห่งโยวโจว เป็นบุตรชายของอาหึง
เว่ยเซ่า บิดาเป็นอ๋องแห่งราชสำนักซงหนู่ เจ้าผู้
มักมากในกาม

บทนำ

ณ ดินแดนสู่* ท่ามกลางดินแดนแห่งนี้ สายฝนกำลังจะ
มาเยือน สายลมอันบ้าคลั่งพัดพัดเปิดบานหน้าต่างใหม่ตีกรอบหน้าต่าง
จนบังเกิดเสียงปังๆ ดังบาดหู จานฝนหมึกและที่ทับกระดาษซึ่งวางอยู่
บนโต๊ะลั่นถูกกวาดร่วงลงสู่พื้น ลมกระโชกหอบเอาแผ่นกระดาษซึ่งไร้ที่
ยึดเหนี่ยวปลิวว่อนไปทั่วทิศ ได้โต๊ะมีหนังสือกราบทูลที่ฉีกขาดเป็นสองท่อน
ตกกระจายอยู่หลายเล่ม

ในอากาศคละคลุ้งด้วยกลิ่นคาวโลหิตอันเข้มข้น สตรีอ่อนเยาว์
ในชุดชาววังสีห่านางนอนล้มระเนระนาดจมกองเลือดซึ่งไหลนองอยู่
เกลื่อนพื้น หนึ่งในจำนวนนั้นยังไม่ตายสนิท ดวงตาที่เคยงดงามคู่นั้น
กึ่งลืมกึ่งปิด ริมฝีปากอำมหิตอย่างไร้เรียวแรง มุมปากพ่นฟองน้ำลาย
ปนเลือดออกมาหนึ่งสาย แลคล้ายปลาตัวหนึ่งซึ่งกำลังจะแห้งตาย

* ดินแดนสู่ ปัจจุบันคือพื้นที่มณฑลเสฉวนทางตะวันตกของจีน

พวกนางล้วนเป็นสนมของໄວ້ຕີ* หลิวเหยียน เด็กสาวผู้นี้เยาว์วัยกว่าใคร นางเพิ่งจะอายุเพียงสิบสามปีเท่านั้น บิดาของนางคือเจ้าเมืองเทียนสุ่ย เมื่อໄວ້ຕີถอยร่นมารักษาเมืองเงินซังที่อยู่ใกล้เคียงจึงได้รับนางเป็นสนมอย่างรีบร้อน ทว่ายังไม่ถึงครึ่งปีก็เสียเมืองเงินซังเสียแล้ว พวกนางจึงต้องติดตามໄວ້ຕີหลบหนีเรื่อยมาจนถึงที่นี่...เมืองเปาเจิงในดินแดนสุ่

ทว่าบัดนี้หญิงงามสะคราญโฉมทั้งยังอ่อนเยาว์เหล่านีกลับต้องจบชีวิตจนสิ้น

เมื่อชั่วครู่ก่อนหลิวเหยียนเรียกตัวสตรีเหล่านั้นเข้ามา และมองดูหลิวซันซันที่คนสนิทของตนลงมือสังหารพวกนาง

"ฝ่าบาท! ฝ่าบาทเพคะ! ทรงละเว้นหม่อมฉันเถิด ละเว้นหม่อมฉันด้วย! บิดาของหม่อมฉันจะนำกองหนุนมาถวายอารักขา! ฝ่าบาท..."

หยดเลือดเปรอะบนดวงหน้าของเด็กสาวเยาว์วัยผู้นั้น หยาดน้ำตาของนางร่วงพรูดูไข่มุกที่ขาดจากสาย ไหลไม่หยุดยั้งลงมาตามดวงหน้า ละอ่อนที่ยังคงตื่นผวามึนคลาย บริเวณหน้าอกของชุดขาววังสีเหลืองอ่อนถูกโลหิตที่ไหลออกมาจากข้างลำคอขย้อมจนกลายเป็นสีส้มอันฉูดฉาด

เมื่อครู่หลิวซันพินลำคอของนางไปแล้วหนึ่งดาบ บางทีอาจเพราะคมดาบสังหารคนมาเกินไปจนที่อด้าน นางจึงดิ้นหลุดออกไปได้ บาดแผลบนลำคอสายนั้นยังคงไม่ถึงแก่ชีวิต นางทรุดฮวบลงกับพื้น ศีรษะเฉียงกระเทว่ เลือดไหลพรากจากลำคอขณะที่นางใช้ทั้งมือและเท้าคลานกระเสือกกระสนไปเบื้องหน้า หมายหลบหนีออกจากห้องซึ่งอัดแน่น

* ໄວ້ຕີ คือคำเรียกฮ่องเต้ครั้งสุดท้ายของราชวงศ์

ด้วยกลิ่นคาวโลหิตอันเข้มข้นและกลิ่นอายเย็นเยือกของความตาย สิ่ง
ที่ทั้งไว้อยู่เบื้องหลังคือคราบเลือดคดเคี้ยวสายหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นหลังจาก
ร่างของนางลากผ่าน

ดวงหน้าอันหล่อเหลาหมดจดของโฮ่วตี๋หลิวเหียนกลับมีสีหน้า
ทึมทื่อประดุจไม้สลักรูปปั้นดินเผาที่ไร้ซึ่งชีวิต ดวงตาของเขามีได้แลไปยัง
จวงเพย* ที่กำลังพยายามวิงวอนขอความเมตตาจากเขาแต่อย่างใด
หากแต่ทอดสายตาคมศึกระของนาง เหมือนมองไกลไปยังทิศทางของ
ประตูเมืองซึ่งแท้จริงไม่อาจมองเห็น

ไม่อาจรักษาเมืองเปาเจิงเอาไว้ได้ ยามนี้แตกพ่ายแล้วเช่นกัน

ข้างหูของเขาคล้ายได้ยินเสียงโห่ร้องยินดีดังสะเทือนฟ้าหลัง
ทหารกบฏแคว้นเยียนตีกำแพงเมืองแตก อีกไม่ช้าพวกมันก็จะบุกมาถึง
ที่นี่แล้ว

เมื่อครั้งปีก่อน เว่ยเซ้าซุนศึกแห่งเยียนโยว** ซึ่งครองแดนทางเหนือ
มาหลายชั่วคนได้พิชิตหยางชินซึ่งตั้งตนเป็นฮ่องเต้ที่แดนเจียงตง***
หลังจากเจียงตงตกสู่เงื้อมมือของเว่ยเซ้าแล้ว แผ่นดินอาณาจักร
จิ๋วโจว**** ก็ตกอยู่ใต้การปกครองของเขาถึงแปดเก้าส่วน สถานการณ์
โดยรวมมั่นคงแล้ว กบฏแคว่เจียงสถาปนาตนเป็นฮ่องเต้ที่มณฑลโยวโจว

* เพย แปลว่าชายา คือภรรยาเจ้าในตำหนักในของจีน มีศักดิ์รองจากอัครมเหสี (หวงโฮ่วหรือฮองเฮา) และ
อัครชายา (กุ้ยเพย) บางสมัยอาจมีเพยชั้นพิเศษสี่ตำแหน่ง เรียกว่าสี่ราชชายา มีลำดับศักดิ์สูงกว่าเพยทั่วไป
ซึ่งได้แก่ ซูเพย เตอเพย เสียนเพย และสี่เพย

** เยียนโยว คือชื่อเรียกพื้นที่กรุงปักกิ่ง มณฑลเหอหนาน และตอนเหนือของมณฑลเหอเป่ย์ในปัจจุบัน
สมัยโบราณคือพื้นที่ของมณฑลโยวโจวหรือแคว้นเยียนในสมัยจั้นกั๋ว จึงเป็นที่มาของชื่อนี้

*** เจียงตง (หรือกั๋งตัง) คือชื่อเรียกพื้นที่ทางตะวันออกของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือมณฑล
ทางตะวันออกของจีน อาทิ มณฑลเจ้อเจียงและนครเซี่ยงไฮ้

**** จิ๋วโจว แปลว่าแคว้นมณฑล คือชื่อเรียกประเทศจีนในสมัยโบราณ เล่าขานกันว่าเขตปกครองของชาวจีน
ในยุคบรรพกาลแบ่งเป็นแคว้นมณฑล จึงเป็นที่มาของชื่อนี้

ตั้งชื่อแคว้นว่าเยียน ถัดจากนั้นโศวดีหิ้วเหยียนก็ถูกบีบคั้นให้เริ่มถอยหนี
สู่ทิศตะวันตกเรื่อยมา

ตลอดทางที่ถอยร่นสู่ทิศตะวันตก ขุนนางฝ่ายบุนที่อยู่ข้างกายเขา
บ้างก็หลบหนี บ้างก็แตกฉานซ่านเซ็น ขุนนางฝ่ายบูบ้างก็พลีชีพ บ้างก็
ยอมจำนนกับเว่ยเซ่า รอจนเดินทางมาถึงเมืองเปาเจิงแล้วก็เหลือขุนนาง
เก่าแก่ผู้รักดีต่อราชวงศ์ฮั่น* เพียงสิบกว่าคนที่ยังคงเสี่ยงชีวิตอารักขาเขา
บัดนี้แม้แต่ทหารสองพันนายสุดท้ายก็ไม่มีเหลือแล้ว
เขาไม่มีหนทางให้ถอยอีกต่อไป

หลิวซันมีคราบเลือดกระเซ็นเกลื่อนใบหน้า สภาพดูดังปีศาจร้าย
เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันขณะเดินคุกคามเข้าหาจวงเพยซึ่งยังคงพยายาม
วิ่งวนขอร้อง เมื่อตอนนางไปจนถึงหน้าประตูก็พินลงไปหนึ่งดาบ
จากทางด้านหลัง

สิ้นเสียงจับอันห่มหนัก เด็กสาวไม่ทันเปล่งเสียงร้องลัคนำ ศีรษะ
ก็ย้ายจากตำแหน่งเดิมที่เคยอยู่บนลำคอไปห้อยร่อนแรงอยู่ด้านข้าง
อย่างสิ้นแรง ลำตัวบิดเป็นท่วงท่าทำมุมที่แปลกประหลาด จากนั้นร่างกาย
อันอ่อนเยาวดุดจุงแบ่งก็ฟุบลงกับพื้นโดยไร้เสียงใดๆ

โลหิตอันระอุพลันฉีดพุ่งออกจากลำคออย่างสูญเสียการควบคุม
สาดกระเซ็นไปกว่าครึ่งผนัง แรกเริ่มแขนขาของจวงเพยยังคงสั่นกระตุก
จากนั้นก็ค่อยๆ หยุดชะงัก กระทั่งไม่ขยับเขยื้อนอีก เหลือเพียงดวงตา
ข้างหนึ่งซึ่งไร้เรื่อณมมอันยุ่งเหยิงบดบังที่ยังคงจับจ้องอยู่ที่ฝั่งตรงข้าม

* ราชวงศ์ฮั่น (202 ปีก่อนคริสตกาล - ค.ศ. 220) ในที่นี้คือช่วงปลายของราชวงศ์ นักประวัติศาสตร์เรียกว่าตงฮั่น
(หรือฮั่นตะวันออก) อันเป็นปฐมบทของยุคสามก๊ก เป็นช่วงที่พระราชอำนาจอ่อนแอ ฮองเต๋ตงเป็นหุ่นเชิด
ขุนนางท้องถิ่นแข็งเมือง รบพุ่งหมายชิงแผ่นดิน

ก่อนพลั้งชีวิตในดวงตาจะเหือดหายไปอย่างรวดเร็ว ปรกกายตามรगत
ที่ทอแสงเรืองกลายเป็นสีเขียวหม่นแผ่ซ่านกลืนอายแห่งความตาย

"ฝ่าบาทพะยะค่ะ ฮองเฮา..."

หลิวซันลากดาบซึ่งยามนี้ส่วนของคมดาบยังคงมีเลือดไหลลงมา
เขาเอ่ยพลางมองไปทางเสี้ยวเฉียวที่เนื้อตัวสั่นสะท้านนิดๆ อยู่บนตั่ง

หลิวเหยียนหมุนกายมาอย่างเชื่องช้า สายตาที่แตกซ่านจรดลงบน
ร่างของเสี้ยวเฉียวก่อนเพ่งพิศนาง ในที่สุดแววตาของเขาก็ไม่ทึมทื่อ
เช่นเดิมอีก กลับค่อยๆ ก่อตัวเป็นอารมณ์โศกเศร้า ห่วงอารมณ์ที่มีอาจ
หักใจ และความระทมทุกข์อันเข้มข้น

เขาเดินไปหาเสี้ยวเฉียวทีละก้าว สุดท้ายก็หยุดยืนที่เบื้องหน้านาง
นิ้วมือเย็นเฉียบดูจุน้ำแข็งได้แผ่วเบาบนดวงหน้าของนางอย่างอาวรณ
เขาพลันนั่งลงโอบนางไว้ในอ้อมกอดอย่างแนบแน่น พละกำลังนั้นมากล้น
จนคล้ายกับอวยากบดร่างนางให้แหลกละเอียดแล้วผนึกเข้าสู่เลือดเนื้อ
ของตนทีละซุน*

"หมานหมาน! หมานหมาน! คนทางบ้านเจ้าถูกกบฏแซ่เว่ยทำร้าย
พี่สาวของเจ้าก็ไม่ถูกแต่งตั้งเป็นฮองเฮาและก็ฆ่าตัวตายจากไป เรายู่ว่า
เจ้าแค้นกบฏแซ่เว่ยนั้นเข้ากระดูก เดิมทีเราก็อยากยกทัพไปปราบกบฏ
ชำระแค้นแทนเจ้า ทว่าจนใจที่ต้าฮั่นชะตาขาดเสียแล้ว เราไร้กำลัง
จะกอบกู้ฮั่นใดได้! แต่เราก็ไม่อาจหักใจให้เจ้าตกไปสู่เงื้อมมือโจรกบฏ
จนถูกหลบหลู่เกียรติ หมานหมาน เราจะสังหารเจ้าก่อน จากนั้นเราจะ
ติดตามเจ้าไป เจ้ากับเราเป็นสามีภรรยากันอีกในชาติหน้าเกิด!"

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 คืบ (เซี่ยะ)

"ฝ่าบาท หม่อมฉันออกเรือนกับพระองค์ตั้งแต่อายุสิบห้า จนบัดนี้เป็นเวลากว่าสิบปีแล้ว! ฝ่าบาททรงปฏิบัติต่อหม่อมฉันด้วยความรักและน้ำพระทัยอันล้นเหลือ หากฝ่าบาทจะทรงจากไป หม่อมฉันไหนเลยจะมีเหตุผลใดให้อยู่ต่อเพียงลำพัง หม่อมฉันยินดีติดตามพระองค์ไปทุกชาติภพ ไม่พรางจากชั่วนิรันดร์!"

สตรีซึ่งมีชื่อเล่นว่า 'หมานหมาน' ผู้นี้มีผิวพรรณดุจหิมะ ดวงหน้าดั่งบุปผา เกิดมาพร้อมรูปโฉมอันงามล้ำเลิศประดุจหยกที่ไร้ตำหนิ ชั่วขณะนี้ดวงหน้าอันเลอโฉมแม้ไร้สีเลือดและแต้มไปด้วยคราบน้ำตา ทว่าแววตาที่ทอดมองโฉบตกลับเปี่ยมด้วยความแน่วแน่และเด็ดเดี่ยว

นางหลับตาลงช้าๆ

หัวใจเปลี่ยนแปลงเสียงร่ำไห้อย่างเจ็บปวดรวดร้าวก่อนคลายมือจากนาง เขายืนพรุดขึ้นแล้วชักกระบี่ยาวออกจากฝัก พร้อมกับส่งเสียงคำรามอันแหลมสูงโศกสลดถึงขีดสุด จากนั้นคมกระบี่อันเย็นเฉียบดุจน้ำแข็งก็แทงลึกเข้าสู่หัวใจอันอบอุ่นและอ่อนนุ่มของนาง

7

"หมานหมาน! หมานหมาน! ตื่นเร็วเข้า!"

ลุ่มเสียงอันอ่อนโยนและเจือความห่วงกังวลดังขึ้นที่ข้างหู จากนั้น
นางก็ถูกผลักร่างจนรู้สึกตัวตื่น

เสี่ยวเฉียวพลันเบิกตาขึ้นและพบว่าตนยังคงนอนอยู่บนเตียงซึ่ง
ใช้นอนมาได้สองปีแล้ว เพียงแต่ทั้งเนื้อทั้งตัวกลับชุ่มไปด้วยเหงื่อราวกับ
เพิ่งขึ้นมาจากน้ำ

ผู้ที่นอนอยู่ข้างกายและผลักปลุกนางเมื่อครูนี้นี้คือญาติผู้พี่นามว่า
'ต้าเฉียว' เป็นบุตรสาวของท่านลุงเฉียวเยี่ยวผู้ว่าการมณฑลเหียนโจว
มีชื่อเล่นว่าอาฟั่น ปีนี้อายุสิบเจ็ด โตกว่านางสามปี สองพี่น้องโตมา
ด้วยกันแต่เล็ก รักใคร่สนิทสนมกันอย่างยิ่ง จึงนอนร่วมผ้าห่มผืนเดียวกัน
อยู่บ่อยครั้ง

เห็นญาติผู้พี่ตื่นเสียวที ต้าเฉียวดูใบหน้าผากของอีกฝ่ายก็พบว่า

มีแต่เหงื่อเย็น นางจึงรีบคลุมเสื้อลงจากเตียง เดินไปจุดตะเกียงน้ำมันเอง โดยไม่กวนสาวใช้ซึ่งนอนหลับอยู่ที่ห้องชั้นนอก แล้วหยิบผ้ามาบรรจบซับเหงื่อให้ญาติผู้น้องซึ่งยังเอนกายอยู่บนเตียง ด้วยเกรงว่าอีกฝ่ายจะถูกความเย็นเล่นงานจึงหยิบเสื้อชั้นในที่สะอาดสะอาดอันของตนมาช่วยผลัดเปลี่ยนให้ สุดท้ายยังรินน้ำส่งให้หนึ่งถ้วย

เสี่ยวเฉียวกระหายน้ำอยู่พอดีจึงรับมาด้วยความซาบซึ้ง

ต้าเฉียวนั่งบนขอบเตียง มองนางดื่ม น้ำพลางถอนหายใจ "ฝันร้ายอีกแล้วหรือ หมาเน่หมาเน่ ข้าจำได้ว่าแต่ก่อนเจ้าหลับสนิทดียิ่ง สองปีมานี้เป็นอะไรไป เห็นเจ้าฝันร้ายอยู่บ่อยครั้ง เผลอไปถูกสิ่งอัปมงคลที่ข้างนอกมาโชหรือไม่ว่า พຼ່ງนี้ข้าบอกท่านแม่ให้เชิญแม่หม่อมมาดูที่บ้านสักหน่อยเป็นอย่างไร"

มารดาของเสี่ยวเฉียวถึงแก่กรรมด้วยโรคภัยตั้งแต่หลายปีก่อน ดิงฮุ่ยหนีผู้เป็นป้าสะใภ้จึงรักใคร่เอ็นดูเสี่ยวเฉียวอย่างยิ่ง คอยไต่ถามชีวิตความเป็นอยู่ของนางเสมอ

เสี่ยวเฉียวรีบสั่นศีรษะ "ไม่ต้องหรอกพี่สาว ข้าไม่เป็นไรจริงๆ"

ต้าเฉียวรีบถ้วยมาวางคืนบนโต๊ะ นางยังรู้สึกไม่วางใจอยู่บ้าง "เมื่อครู่เจ้าฝันเห็นสิ่งใดกันแน่ ทั้งร่างถึงได้เย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็งเช่นนี้"

เมื่อสองปีก่อนนางข้ามมิติมาอยู่ที่นี่โดยไร้สาเหตุ ไม่เพียงกลายมาเป็นเสี่ยวเฉียวบุตรสาววัยสิบสองของเฉียวผิงเจ้าเมืองตงแห่งเหียนโจวเท่านั้น ยังมีความฝันนี้ที่คอยปรากฏให้นางเห็นอยู่เสมอด้วย

แรกเริ่มนางนึกว่าเป็นเพียงฝันร้าย ทว่าเมื่อความฝันปรากฏขึ้น

ซ้ำแล้วซ้ำเล่า นางก็ค่อยๆ บังเกิดความรู้สึกชนิดหนึ่งขึ้น คล้ายกับตนคือสตรีที่ถูกแทงตายเป็นคนสุดท้ายในห้วงฝัน จากเหตุการณ์อันน่าพร่ำพรึงในฝันนั้นอาจเป็นภาพเหตุการณ์สุดท้ายก่อนที่ตนจะตายก็เป็นได้

เพราะทุกสิ่งในห้วงฝันราวกับคลั่งไปด้วยความเลียดจริง ๆ และดูสมจริงอย่างมาก

ยามที่เด็กสาววัยเพียงสิบสามจบชีวิตลงภายใต้คมดาบของชั้นที่แววตาแปลกใจซึ่งฉายออกมาจากดวงตาข้างนั้นที่จ้องมองตน กระทั่งขณะนี้ที่ตื่นขึ้นจากฝันแล้ว นางก็ยังคงรู้สึกขนพองสยองเกล้า

อีกทั้งหน้าอกของตนจวบจนบัดนี้ยังคงคล้ายหลงเหลือไอหนาวและความรวดร้าวยามที่กระบี่คมกริบเล่มนั้นแทงทะลุหัวใจเข้ามา

เสียวเดียวไม่ยากจะระลึกถึงมันอีก นางจึงแสวงขดร่างเข้าไปใกล้ดำเคียวแล้วพิมพ์เบาๆ "แค่ฝันเห็นเสียร้ายตัวหนึ่งไล่ล่าเท่านั้น..."

ดำเคียวจึงยิ้มออก นางลูบเรือนผมของญาติผู้หนึ่งด้วยความรักใคร่เอ็นดู ก่อนจะโน้มกายไปเป่าไฟตะเกียงให้ดับ คลำหาผ้าห่มเจอแล้วก็มุดร่างกลับเข้ามาโอบกอดเสียวเดียวไว้ ลูบหลังให้อีกฝ่ายเบาๆ พลาบเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ไม่ต้องกังวลนะ พี่สาวจะนอนอยู่เป็นเพื่อนเจ้า"

เสียวเดียวขานรับอ้อมพลาบซบร่างอันอบอุ่นนุ่มนวลของดำเคียวแล้วค่อยๆ หลับตาลง

แสงจันทร์ของวันเสียวหาน* เดือนสิบเอ็ดในรัชศกตั้งดั่งที่เจ็ดของต้าฮั่นที่ทอเข้ามาในห้องถูกกรองอย่างละเอียดผ่านกระดาดษกรูหน้าต่าง แล้วฉายส่องลงบนพื้นหน้าเตียงอย่างเจียบเจีบบ

* ชาวจีนระบุช่วงวันของภูมิอากาศในหนึ่งปีไว้ 24 ลักษณะ เรียกว่ายี่สิบสี่ฤดูกาล โดย 'เสียวหาน' หมายถึงอากาศหนาวเย็นเล็กน้อย ตรงกับวันที่ 5-6 หรือ 7 มกราคม

ขณะที่หลับตา จิตใจของเสี่ยวเฉียวก็สงบมั่นคงขึ้นตามลำดับ
ทว่านางกลับไม่อาจหลับไหลได้อีก

ดูเหมือนด้าเฉียวที่อยู่ข้างกายก็เป็นเช่นเดียวกัน นางนึกว่าเสี่ยวเฉียว
หลับไปแล้ว หลังช่วยเหน็บมูมผ้าห่มให้ญาติผู้น้องเสร็จอย่างเบามือ
นางก็พลิกร่างไปมา เนื่อนานก็ไม่อาจข่มตาหลับลงได้

เสี่ยวเฉียวฟังเสียงลมหายใจของญาติผู้พี่ที่ล่องรู้ความในใจของนาง
สองเฉียวแห่งเหียนโจวมีรูปโฉมงดงามจนเป็นที่เลื่องลือ กระทั่ง
ผู้คนยุคนีกล่าวนานว่า 'เทพธิดาแห่งแม่น้ำลั่วส่วยงามสิบส่วน สองเฉียว
งามแปดส่วน'

ก่อนหน้านี้นี้ด้าเฉียวเคยมีคู่หมั้นคู่หมายอยู่คนหนึ่ง ทว่าฝ่ายชาย
เคราะห์ร้ายตายจากไปก่อน งานมงคลจึงเป็นอันเลิกล้ม บัดนี้นางอายุ
สิบเจ็ดปีแล้ว มีผู้มาทาบถามสู่ขอนางจากทั่วสารทิศ ย่าธรณีประตู่
จนแทบล้น ในขณะที่ป้าสะไภ้หวังจะหมั้นหมายคู่ครองที่ดีให้บุตรสาว
ในเร็ววันอีกครั้ง ท่านลุงกลับดูเหมือนไม่เดือดเนื้อร้อนใจกับเรื่องนี้สักนิด
จวบจนเมื่อครั้งเดือนก่อน ท่านลุงพลันประกาศจะตบแต่งด้าเฉียว
แก่เว่ยเซ่าซึ่งเพิ่งถึงมณฑลจี๋โจวได้เมื่อช่วงต้นปี หมายถึงการแต่งงานนี้
และชัยภูมิที่ตั้งของมณฑลเหียนโจวเป็นเครื่องมือผูกไมตรีกับเว่ยเซ่า
เพื่อจะได้คลี่คลายวิกฤตให้เหียนโจวซึ่งยามนี้กำลังเผชิญกับการโจมตี
จากศัตรูที่กล้าแข็ง

สำหรับการตัดสินใจนี้ แรกเริ่มเฉียวผิงบิดาของเสี่ยวเฉียวไม่เห็นพ้อง
แต่อย่างไร

เป็นเพราะสกุลเฉียวกับสกุลเว่ยยังมีความแค้นเก่าคั่นกลาง

ระหว่างกันอยู่ หากจะเอ่ยถึงเรื่องราวในอดีตช่วงนี้ก็ต้องนับย้อนกลับ
ไปตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน

ยามนั้นบิดาของเว่ยเซ้าเป็นผู้ว่าการมณฑลโยวโจว รับคำสั่ง
จากราชสำนักให้ไปปราบกบฏเมืองเฉินร่วมกับผู้ว่าการมณฑลเหียนโจว
ซึ่งก็คือท่านปู่ของเสี่ยวเฉียว ท้าพกบฏมีแสนยานุภาพเกรียงไกร กองกำลัง
แข็งแกร่งอย่างยิ่ง ท้าพจากทั้งสองฝ่ายนัดหมายกันว่าจะส่งกองทัพอ
กระหนาบตีเมืองเฉินพร้อมกันจากสองด้านทั้งตะวันออกและตะวันตก
คิดไม่ถึงว่าพอเปิดศึกท่านปู่ของเสี่ยวเฉียวที่ประเมิณการศึกดูแล้ว
เลือกจะถอยทัพกลับไปรอดูท่าทีก่อน บิดาของเว่ยเซ้ากลับไม่รู้เรื่องนี้เลย
สัณนิท ทำยที่สูดน้ำน้อยยอมแพ้ไฟ เขากับบุตรชายคนโตจึงตกอยู่ใน
วงล้อมข้าศึก ต้องพลีชีพไปกลางสนามรบ

ยามนั้นเว่ยเซ้าที่เพิ่งอายุได้สิบสองปีก็ติดตามบิดากับพี่ชายไปออก
รบด้วยเช่นกัน แต่เนื่องจากได้ขุนนางและบริวารสละชีพเพื่ออารักขา
เขาเอาไว้ สุดท้ายจึงสามารถฝ่าวงล้อมอันแน่นหนาแล้วถอยหนีกลับไป
จนถึงมณฑลโยวโจวได้

หลังจากเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น สกุลเฉียวได้ให้คำชี้แจงมากมาย
ต่อเรื่องที่ตนถอยทัพไปกลางคัน ยามที่สกุลเว่ยจัดงานศพก็ส่งบิดาของ
เสี่ยวเฉียวไปร่วมไว้อาลัยด้วย แต่เห็นได้ชัดว่าสกุลเว่ยไม่ยอมรับคำแก้ต่าง
ของสกุลเฉียวเลยแม้แต่หน่อย

กระทั่งเมื่อสี่ปีที่แล้ว เว่ยเซ้าในวัยสิบแปดซึ่งยามนั้นผู้คน
ขนานนามว่า 'จอมอหังการน้อย' ก็นำทัพออกไปล่าข้าศึกด้วยตนเอง
จนปลิดชีพหัวหน้าท้าพกบฏเมืองเฉินผู้สังหารบิดากับพี่ชายของตนได้ที่

ชายฝั่งทะเลตงไห่ แรกสุดหัวหน้าที่พบภพภูมุนั้นถูกเชื่อนเนื้อทั้งเป็นก่อน ต่อเมื่อลงมิตดครบพันครั้งแล้วจึงถึงแก่ความตายในที่สุด จากนั้นยังถูกล้างเนื้อจนละป้อนลงสู่ท้องปลา สภาพอันโหดร้ายทารุณนั้นชวนให้ผู้คนชนพองสยองเกล้ายิ่งนัก

ไม่นานนักท่านปู่ของเสี่ยวเจี๋ยก็ล้มป่วยจนถึงแก่กรรม

เล่ากันว่าหลังจากเขาตาย เว่ยเซ่าซึ่งได้ข่าวขณะบุกตีเมืองเหอเจียนก็เอ่ยประโยคหนึ่งอย่างเย็นชาว่า 'โจรเด๋มาหัวหงอก ตายไปก็สมควร'

เพียงเท่านี้ก็คาดเดาได้แล้วว่าเว่ยเซ่าเคียดแค้นสกุลเจี๋ยลึกล้ำเพียงใด ทว่าบัดนี้เจี๋ยเว่ยก็กลับคิดอาศัยการคงญาติไปผูกไมตรีกับเว่ยเซ่า แล้วเจี๋ยผิงจะเห็นพ้องได้อย่างไรเล่า

เขาเคยเสนออย่างแข็งขันและพูดโน้มน้าวให้เจี๋ยเว่ยห่มกำลังรบกับข้าศึกคู่สักตั้งหนึ่ง ไม่น่ว่าจะไร้โอกาสในการเอาชนะ แต่ไม่ว่าเขาจะเพียรโน้มน้าวอย่างไร ผู้เป็นพี่ชายกับเหล่าขุนนางบริวารก็ยังคงหนุนให้เลิยการศึกษาอย่างเต็มที่

เจี๋ยเว่ยเป็นผู้นำของสกุล และเป็นผู้มีตำแหน่งสูงสุดในพื้นที่มณฑลเหอเจียนโจว หากอีกฝ่ายไม่ยอมรับฟังถ้อยคำของตนเช่นนี้ เจี๋ยผิงก็อับจนปัญญาแล้วจริงๆ

ยิ่งยามนี้เจี๋ยเว่ยส่งทูตไปยังมณฑลจี้โจวอันเป็นที่พำนักปัจจุบันของเว่ยเซ่าแล้วด้วย เขาจึงกระวนกระวายรอคอยคำตอบอยู่

สองปีมานี้เสี่ยวเจี๋ยแอบหวังมาตลอดว่าทุกเรื่องในฝันของตนจะเป็นเพียงความฝันหนึ่งเท่านั้น ทว่ารอจนเวลาค่อยๆ ล่วงผ่านไป นางก็ต้องหวาดผวาเมื่อพบว่าเรื่องเหล่านั้นดูเหมือนจะเป็นความจริง

ทั้งสิ้น ประหนึ่งเป็นคำพยากรณ์ที่ไม่ปาน เรื่องราวกำลังดำเนินไปที่ละก้าวตามลำดับเวลาที่นางล่วงรู้

หากเป็นดังที่นางเห็นในฝัน เช่นนั้นเว่ยเซาก็จะตอบรับงานมงคลนี้ ทว่าหลังจากตำเคี้ยวออกเรือนไปแล้ว ชะตาของอีกฝ่ายกลับถูกลิขิตให้เต็มไปด้วยวิบากกรรม บทสรุปยังน่าสังเวชใจยิ่งกว่าจุดจบของนางในฝันเสียอีก

นับตั้งแต่วันแรกที่ตำเคี้ยวแต่งเข้าสู่กุลเว่ย เว่ยเซาผู้เป็นสามีก็ไม่เคยแตะต้องนางแม้แต่ปลายก้อย หลายปีให้หลังเมื่อเว่ยเซาสถาปนาตนเป็นฮ่องเต้แล้ว สกุลเคี้ยวทั้งตระกูลบ้างก็ตาย บ้างก็พลัดพราก ตำเคี้ยวจำต้องกลืนทองคำเพื่อจบชีวิตตนเอง เว่ยเซาแต่งตั้งสตรีอีกคนขึ้นเป็นสองเฮา ตำเคี้ยวก็เดินไปจนสุดปลายทางของชีวิตในลักษณะเช่นนี้

"หมานหมาน..." ท่ามกลางความมืดสลัว เสี่ยวเฉียวได้ยินตำเคี้ยวเอ่ยเรียกชื่อเล่นของตน "สกุลเว่ยเคียดแค้นคนสกุลเคี้ยวของพวกเรา เว่ยเซาผู้นั้นคงไม่ตอบรับงานมงคลนี้หรอก เจ้าว่าใช่หรือไม่"

ลุ่มเสียงของนางแผ่วเบา

สองสามวันมานี้เฉียวผิงผู้เป็นบิดาสั่งให้เสี่ยวเฉียวอยู่เป็นเพื่อนคอยปลอบโยนพี่สาวให้มาก แต่เสี่ยวเฉียวกลับรู้สึกลึกๆ ว่าคำปลอบโยนได้นั้นก็ล้วนแต่อ่อนด้วยเหตุผลและไร้ซึ่งพลัง ไม่ก่อประโยชน์อันใดเลยสักนิด

"ใช่ น่าจะเป็นเช่นนั้น"

เสี่ยวเฉียวขานตอบพลางคลำหาหมือของพี่สาวแล้วค่อยๆ เกาะกุมเอาไว้

นิ้วมือของนางสัมผัสถึงความเย็นเฉียบดุจน้ำแข็ง มือข้างนั้นไม่มี
ไออุ่นแม้แต่หยด

เหมือนว่าตำเหี่ยวจะคลี่ยิ้ม

ขณะที่เสียวเฉียวรู้สึกเศร้าใจอย่างยิ่ง นางก็ได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยปาก
"หมานหมาน เจ้าเองก็ไม่ได้พบหน้าหลิวซือจื่อมาระยะหนึ่งแล้วสินะ"

'หลิวซือจื่อ' ที่ตำเหี่ยวเอ่ยถึงคือคู่หมั้นของเสียวเฉียวในเวลานี้
ซึ่งก็คือ 'ไ้วตี่หลิวเหียน' ผู้เป็นสามีของเสียวเฉียวในหัวง้วน ยามนี้
เขายังเป็นเพียงซือจื่อ* แห่งกลางหยา

เสียวเฉียวชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินตำเหี่ยวเอ่ยถึงเขา

ช่วงที่ผ่านมาไม่ได้ว่างยามกลางวันหรือกลางคืน ลืมตาหรือหลับตา
สิ่งแรกที่นึกถึงล้วนมีแต่เรื่องออกเรือนของญาติผู้ใหญ่ที่ทั้งสิ้น จนนางเกือบลืมไป
เสียสนิทว่าตนก็เป็นหญิงที่มีพันธะหมั้นหมายติดตัวอยู่เช่นกัน อีกทั้ง
กำหนดแต่งงานนั้นก็กระชั้นชิดเข้ามาแล้ว เป็นปีหน้าเอง

"หมานหมาน หากสกุลเว่ยตอบรับงานมงคล พี่สาวคนนี้ก็คงได้แต่
แต่งออกไปแล้ว แดนเหนืออยู่ไกลโพ้น ตอนที่เจ้าเข้าพิธีแต่งงานในปีหน้า
เกรงว่าพี่สาวคงมีอาจกลับมาร่วมงานเจ้าได้ วันหน้าพวกเราพี่น้องคง
ยากจะได้พบกันอีก ยงดีที่เจ้ากับซือจื่อมีใจดวงเดียวกัน หลังแต่งงาน
ต้องรักใคร่แน่นแฟ้นเป็นแน่ พี่สาวไม่มีสิ่งใดให้ต้องเป็นกังวลเลย"

ได้ยินอีกฝ่ายกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเช่นนี้ เสียวเฉียวพลันเศร้าใจ
ขอบตาร้อนผ่าวขึ้นมา

ตำเหียวมิได้สังเกตเห็นความผิดปกติของน้องสาว ยังคงแยมยิ้ม

* ซือจื่อ เป็นคำเรียกทายาทผู้จะสืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก 'ซือจื่อแห่งกลางหยา'
ในที่นี้คือว่าที่กลางหยาสอง

เอ่ยต่อ "แต่โรมาฝีมือเย็บปักถักร้อยของเจ้าก็ไม่เท่าไร สองปีมานี้ก็ยังใช้ไม่ได้มากขึ้น พี่สาวยังไม่มีสิ่งใดมอบให้เจ้า ก่อนหน้านี้จึงคิดได้ว่า พี่หน้าเจ้าก็จะออกเรือนแล้ว สกุลหิวเป็นถึงราชินิกุล ถึงเวลานั้นงานฝีมือที่จะมอบเพื่อแสดงความกตัญญูต่อคนสกุลหิวจะสะเพร่าไม่ได้ ดังนั้นเมื่อตอนต้นปีพี่สาวกับซุนเหนียงจึงฉวยโอกาสที่ว่างเว้นจากงานมาช่วยเจ้าทำสิ่งของไว้บ้างแล้ว ตอนนี้เก็บอยู่ที่ซุนเหนียง สิ่งเตรียมไว้ก็เกือบจะครบถ้วน ขาดก็แต่รองเท้าชื่อซี* ที่จะมอบให้พ่อสามีของเจ้า เพราะสิ้นเปลืองเวลามากจึงเก็บเอาไว้เป็นอย่างสุดท้าย พี่สาวเริ่มต้นไว้แล้ว แต่ยังจัดสีไม่ลงตัว เจ้าจะดูหรือไม่ว่าแบบใดถึงจะดี พวกเรามาหารือกันเถอะ..."

ต้าเฉียวขยับตัวหมายจะคลานออกจากผ้าห่ม ทว่าเสียวเฉียวกลับกดร่างนางไว้ พยายามเอ่ยด้วยสຸ້มเสียงที่มั่นคง "ขอบคุณพี่สาว แต่ยังไม่ต้องดูหรอก พี่สาวเองก็เหน็ดเหนื่อยมากแล้ว พวกเรานอนกันเถิด"

ต้าเฉียวกล่าว "ก็ช้าร้อนใจนี้ กลัวว่าทำไมไม่ทันเสร็จก็ต้อง..." นางชะงักคำพูดไป นิ่งจันอยู่ชั่วอึดใจแล้วค่อยเอ่ยปนยิ้ม "พรุ่งนี้ก็ได้ นอนก่อนแล้วกัน"

ในห้องเย็บเย็บบลง

ดูเหมือนต้าเฉียวจะหลับสนิท เพราะนางไม่ขยับตัวแม้แต่บ่อยเสียงลมหายใจก็สม่ำเสมออย่างยิ่ง

เมื่อแรกเสียวเฉียวยังคงนอนไม่หลับ จวบจนเลยเที่ยงคืนเข้าสู่

* รองเท้าชื่อซี หมายถึง รองเท้าพื้นหนาสีแดงชาด เป็นรองเท้าวางใส่เฉพาะฮ่องเต้และเจ้าศักดินาสูง

ครึ่งคืนหลังไปแล้ว ในที่สุดความว่องไวก็เริ่มจู่โจมนาง ขณะที่สติรับรู้ เริ่มเลือนรางพลันรู้สึกได้ว่าตัวเขียวซึ่งนอนอยู่ด้านนอกของตบยับตัว จากนั้นคลานลงจากเตียงไปอย่างเบามือเบาเท้า ทว่าอีกฝ่ายกลับมิได้ จุกตะเกียง อาศัยเพียงแสงจันทร์ที่สาดลอดหน้าต่างเข้ามา แล้วสวม อารมณ์ในความมืด จากนั้นจึงมุ่งไปเบื้องนอกอย่างแผ่วเบา นางเปิด ประตูอย่างช้าๆ เดินผ่านข้างกายสาวใช้ซึ่งหลับเป็นตายอยู่ที่ห้องชั้นนอก แล้วออกจากห้องนอนไป

แรกเริ่มเลี้ยวเฉียงนึกว่าพี่สาวตื่นไปห้องปลดทุกข์จึงไม่ได้ส่งเสียง แต่ในใจยังคงรู้สึกสงสัยอยู่ รอจนอีกฝ่ายออกไปแล้วนางจึงค่อยๆ คิดได้ เรื่องหนึ่งซึ่งเคยเกิดขึ้นในฝันร้ายซึ่งเป็นชาติก่อนของเจ้าของร่างเดิม หัวใจ ของนางพลันหนาววูบ รีบลุกขึ้นจากเตียงอย่างว่องไว หลังจากสวมเสื้อผ้า อย่างรวดเร็วแล้วก็กลั้นหายใจเดินย่องตามอีกฝ่ายออกไปอย่างแผ่วเบา

ราตรีนี้แสงจันทร์เย็นกระจ่าง ฉายส่องทั้งลานจนดูวิเวกวังเวง ตอนนี้นางย่างเท้าข้ามธรณีประตูออกมาก็เห็นเงาร่างของตัวเขียว แลผ่านข้างหน้าต่างฉลุลายไปอย่างรวดเร็ว เหมือนว่าตัวเขียวจะมุ่งหน้า ไปยังทิศทางของสวนดอกไม้ท้ายจวน

ณ ส่วนลึกของพุ่มพฤษภาในสวนดอกไม้ท้ายจวนสกุลเขียว ขณะนี้ มีชายหนุ่มผู้หนึ่งกำลังรอคอยอยู่ตรงนั้น

รูปโฉมของเขาสวยงามคมสัน รูปร่างกำยำปราดเปรียวประดุจ เลี้ยเป่า* กล้ามเนื้อทุกมัดล้วนซ่อนแฝงพลังกำลังมหาศาลที่พร้อมจะ

* เลี้ยเป่า คือเสือชีต้า สัตว์บกที่วิ่งเร็วที่สุดในโลก

ระเบิดออกมาได้ทุกเมื่อ

เขายืนนิ่งอยู่ตรงมุมมืดซึ่งแสงจันทร์ฉายส่องไม่ถึง เงาหลังถูกสีแห่งรัตติกาลกลืนหาย หลอมรวมกลายเป็นหนึ่งเดียวกับคำคืนอันไร้ขอบเขต เขารอคอยอยู่ที่นั่นนานแล้ว อาภรณ์ผ้าป่านเนื้อหยาบที่บางเบาและเต็มไปด้วยรอยปะชุนั้นถูกความหนาวของราตรีในฤดูหมันต์แทรกซึมจนตลอดร่างแผ่ซ่านไปด้วยไอเย็น ทว่าเขากลับไม่รู้สึกรู้หาหนาวแม้แต่น้อย

เขาไม่รู้เลยว่านางในดวงใจของตนซึ่งเป็นถึงคุณหนูแห่งจวนผู้ว่าการที่สูงศักดิ์เหนือใครนั้นจะยอมมาพบเขาที่นี้หรือไม่ ยามนี้ในหัวใจของเขาราวกับมีเปลวไฟลุกไหม้อยู่ แม้เปลวไฟนี้จะอ่อนแรงและเล็กจ้อยเสียจนอาจดับมอดลงเมื่อใดก็ได้ ทว่ามันกลับเพียงพอจะทำให้ร่างกายของเขาได้รับความอบอุ่นท่ามกลางคำคืนอันหนาวยะเยือกนี้

เขาไม่รู้ว่าเป็นบิดามารดาของตนเป็นผู้ใด รู้แต่เพียงว่าตนเกิดมาพร้อม নয়น์ดาสิมรภคที่ทอแสงเรืองรองยามราตรี บางทีบิดามารดาอาจนึกว่าเขาเป็นมารปีศาจจึงทอดทิ้งเขาซึ่งเป็นเพียงทารกไร้ข้างเล่าสู่กรไถลโรงเลี้ยงม้าของสกุลเฉียว ท่ามกลางหิมะที่โปรยปรายปกคลุมทั่วผืนดินนั้น เขากลับไม่แข็งตาย และยังได้แม่สุกรพาเข้ามาในแล้ว ต้มกินน้ำนมของแม่สุกรจนอยู่รอดมาได้ หลังจากหัวหน้าโรงเลี้ยงม้ามาพบเข้าก็เห็นเป็นเรื่องอัศจรรย์จึงรับเลี้ยงเขาเอาไว้ เมื่อเติบโตใหญ่เขาจึงกลายมาเป็นบ่าวเลี้ยงม้าของสกุลเฉียว

เขาไม่มีชื่อแซ่ เนื่องจากยามที่ถือกำเนิดถูกทิ้งไว้ข้างเล่าสู่กร 'ปี่จ้อ' ซึ่งแปลว่าเขกเช่นสุกรจึงกลายมาเป็นนามของเขา

เมื่อติดตามมาถึงสวนดอกไม้ท้ายจวนแล้ว เสี่ยวเจียวก็แลเห็น แต่ไกลว่าญาติผู้พี่ถูกชายหนุ่มที่เดินออกมาจากเงามืดนั้นโอบกอดไว้ในคราวเดียว จากนั้นนางก็ออกแรงจนดินหลุด เหมือนว่านางกำลังพูดอะไรบางอย่างกับเขา เมื่อพูดจบแล้วก็ก้มศีรษะกำลังจะหมุนกายออกเดิน ทว่าอย่างทำได้เพียงสองก้าวก็ถูกชายหนุ่มโอบรั้งเอวจากด้านหลังอย่างแนบแน่น

ต้าเจียวหยุดชะงัก แต่เพียงครู่เดียวก็ดินจนหลุดและเดินจากไปอีกครา

ครั้งนี้ชายหนุ่มมิได้ไล่ตามนางไปอีก เพียงหยุดอยู่ตรงนั้น ทอดตามองเงาหลังของนางเคลื่อนห่างออกไปทีละน้อย สุดท้ายเขาจึงทรุดเข่าลงช้าๆ จนสองเข่าสัมผัสกับพื้น เงาร่างสีดำนั้นคล้ายกับถูกผนึกจนแข็งแน่นไม่ไหวติง

หัวใจของเสี่ยวเจียวเต้นตึกตักขณะเร่งรุดกลับมาที่ห้อง สาวใช้ยังคงอยู่ในห้วงนิทรา เสี่ยวเจียวเดินผ่านข้างกายอีกฝ่ายกลับเข้าห้องชั้นใน คลานขึ้นเตียงแล้วเลิกผ้าห่มนอนลงดังเดิม เพิ่งจะปิดตาลงก็แว่วเสียงแอดเบาๆ จากประตูห้องชั้นนอก ตามด้วยเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบา ต้าเจียวก็กลับมาแล้วเช่นกัน

อาจเพราะใจคอของต้าเจียวไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ขณะเดินผ่านข้างเตียงนอนของสาวใช้ แท้จริงเผลอไปเกี่ยวม้านั่งตัวเล็กที่อยู่เบื้องหน้าเตียงสาวใช้เข้า ม้านั่งตัวนั้นถูกเกี่ยวจนล้มคว่ำบังเกิดเสียงดังปัง สาวใช้สะดุ้งตื่นจากห้วงฝัน พอเบิกตาขึ้นก็แลเห็นเงาตะคุ่มของคนผู้นั่งอยู่ด้านข้าง ขณะตื่นตระหนกกำลังจะเปล่งเสียงร้อง นางก็มองออกว่าอีกฝ่าย

คือต้าเจียว

"ไม่มีอะไร เจ้านอนเกิด เมื่อครูเข้าไปห้องปลดทุกข์มาเท่านั้น"

เสียงของต้าเจียวที่ดังมานั้นสงบราวกับไม่มีอันใดเกิดขึ้น สาวใช้ไม่แคลงใจว่ามีเรื่องอันใดเกิดขึ้นจึงรีบยกม้านั่งตัวเล็กตั้งขึ้น

เสี่ยวเจียวแหว่เสียงถอดเสื่อนอกดังสวบสาบอยู่นอกม่านมุ้ง จากนั้นม่านมุ้งก็ถูกแหวกเปิดเป็นช่อง ต้าเจียวคลานขึ้นเตียงอย่างเบามือเบาเท้าหันหน้าออกด้านนอก หันหลังให้เสี่ยวเจียวแล้วก็เอนร่างลงซำๆ แรกเริ่มนางนอนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน ราวกับเอนกายลงแล้วหลับไหลไปทันที ทว่าชั่วครู่ต่อมาหัวไหล่ก็เริ่มสะท้านนิดๆ ท่ามกลางราตรีเงียบสงัด เสียงสะอื้นแผ่วที่พยายามกดข่มไว้ก็แผ่วเข้าสู่หูของเสี่ยวเจียว

ความคิดของเสี่ยวเจียวทำสงครามกันไปหนึ่งคำรบ ขณะลึบเลาะจะตัดสินใจอย่างไรดีนั้นก็ได้ยินต้าเจียวที่อยู่ข้างหมอนสะอื้นจนลมหายใจติดขัด อีกฝ่ายคงกลัวจะกวนตนจนตื่นถึงได้กลืนเสียงลงไปเสียดื้อๆ ทว่าหัวไหล่กลับสั่นสะท้านรุนแรงยิ่งกว่าเดิม

เสี่ยวเจียวลืมตาแล้วเบือนหน้าไปมองเงาหลังของอีกฝ่ายซึ่งขดตัวแน่นจนเป็นก้อน ในที่สุดนางก็กัดฟันตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ขยับเข้าไปซิดญาดูผู้พี่ที่นอนหันหลังให้กับตน เหยียดแขนไปโอบเอวนุ่มนิ่มของอีกฝ่ายเบาๆ จากด้านหลังพลาวยื่นหน้าเอียงกระซิบที่ข้างหู "พี่สาวอย่าร้องให้อีกเลย เมื่อครูตอนที่ท่านออกไป ข้าก็ตามท่านออกไปด้วย ข้าเห็นหมดทุกอย่างแล้ว"

ต้าเจียวตัวแข็งทื่อไปชั่วอึดใจก่อนพลิกกายกลับมาชี้แจงอย่างร้อนรน "หมานหมาน เจ้าอย่าได้เข้าใจผิด! พี่สาวเพียงแค..."

เสี่ยวเฉียวยื่นมือไปป้องปากญาติผู้พี่ แสดงท่าทีให้อีกฝ่ายเงียบเสียง ล่วงก่อนจะลงจากเตียงไปฟังเสียงอยู่ที่ข้างประตูอย่างเบาเมื่อเบาทำ รอกระทั่งได้ยินเสียงขบฟันเบาๆ ของสาวใช้ที่อยู่ห้องชั้นนอกแล้วจึงค่อย กลับมาจุดตะเกียงน้ำมัน

ต้าเฉียวลุกขึ้นนั่งบนเตียงอย่างแถมซ้ำ เรือนผมเงางามดูเงนใหม่ สีดำทั้งตัวเตียงลงมาปรกคอและบ่า สองมือขยุ้มผ้าห่มที่กองอยู่ข้างเอว ด้วยความเคร่งเครียด สีหน้าของนางซีตขาว เปลือกตาระบายสีชมพูเรื่อ ดั่งเช่นผู้ที่เพิ่งผ่านการร่ำไห้มา พวงแก้มยังคงมีคราบน้ำตาหลงเหลืออยู่ ท่าทางยามที่นางตะลึงมองเสี่ยวเฉียวอยู่เช่นนี้ช่างงดงามชวนให้ผู้คน ถนอมยิ่งนัก

รอนจนเห็นเสี่ยวเฉียวถือตะเกียงน้ำมันมาวางบนฐานรองตะเกียง ตรงหัวเตียงแล้ว ต้าเฉียวถึงได้สติคืนมา รีบคว้ามือของญาติผู้น้องมากุม เอ่ยเสียงเบาอย่างกระวนกระวายใจ "หมานหมาน พี่สาวไม่ได้คิดอื่นใด จริงๆ เพียงแต่ตึกตื่นค่อนข้างแล้ว เบื้องนอกเห็นหนาวออกเพียงนั้น พี่สาวไม่อยากให้คนผู้นั้นคอยเก้ออยู่ในสวนไปเรื่อยๆ อีกอย่างหากถูก ผู้อื่นพบเห็นเข้าจะเกิดเรื่องโดยใช่เหตุ ถึงได้ไปบอกให้เขาจากไปเสีย..."

มือทั้งคู่ของต้าเฉียวเย็นเฉียบดูจืดน้ำแข็ง และกำลังสั่นสะท้าน เล็กน้อยเช่นเดียวกับสຸ້มเสียงของนางในขณะนี้

เสี่ยวเฉียวพลิกมือมาเกาะกุมมือของต้าเฉียว เอ่ยพลางพิศมอง อีกฝ่าย "พี่สาว ข้าเห็นคนผู้นั้นแล้ว แต่ท่านไม่ต้องกลัวไป เพราะข้า ไม่บอกผู้อื่นแน่ เพียงแต่ท่านชมชอบเขา...ใช่หรือไม่"

พวงแก้มของต้าเฉียวซึ่งเดิมที่ยังซีตขาวค่อยๆ ผุดสีแดงระเรื่อขึ้น

นางลิ่งเลอยู่ชั่วคราวก่อนประสานสายตากับเสี่ยวเฉียว ผงกศีรษะเอ่ยเสียงเบา "เขามีฐานะต่ำต้อยก็จริง ทว่าเขาก็ดียิ่ง ด้อย่างยิ่งจริงๆ..."

ปี่จ้อเติบใหญ่ที่โรงเลี้ยงม้าสกุลเฉียว เขาเจียบขมิ้มราวกับเป็นคนใบ้ แต่กลับมีร่างกายกำยำล่ำสัน เรียวแรงไร้ขีดจำกัด วิ่งเร็วจนสามารถไล่กวดสายลมได้ที่เดียว อีกทั้งยังรู้จักลักษณะม้าแต่ละตัวเป็นอย่างดีไม่ว่าม้าจะพยศสักเพียงใด เมื่ออยู่ต่อหน้าเขาล้วนแปรเปลี่ยนเป็นเชื่องเชื่องด้วยเหตุนี้หัวหน้าโรงเลี้ยงม้าจึงย้ายเขาไปทำหน้าที่เป็นบ่าวผู้ดูแลม้าในยามที่เจ้านายออกเดินทาง หลังจากนั้นเขาจึงเริ่มปรากฏตัวเข้าสู่สายตาของต้าเฉียวบุตรสาวของผู้ว่าการมณฑล

ทว่าในช่วงเวลาอันยาวนาน...ซึ่งยาวนานต่อเนื่องมาหลายปีนี้ ความทรงจำเดียวที่บ่าวหนุ่มผู้มีรูปหน้าคมสันและมีนัยน์ตาแปลกพิเศษผู้นั้นมอบให้แก่ต้าเฉียวนั้นก็คือทุกครั้งที่เขาคุกเข่าเป็นม้านั่งมนุษย์ให้นางขึ้นลงรถม้า ล้วนให้ความรู้สึกมั่นคงกว่าบ่าวคนอื่นมากโข

ยามที่ย่างขึ้นไปบนแผ่นหลังและบ่าของเธอ ได้ฝ่าเท้าของนางจะนั่งสนิท มั่นคงประหนึ่งเหยียบลงบนหินผาก้อนใหญ่

จวบจนเมื่อสามปีก่อนต้าเฉียวถึงเริ่มจดจำบ่าวผู้นี้อย่างใส่ใจ ยามนั้นคู่หมั้นของนางตายจากไปแล้ว แม้ทั้งสองจะไม่เคยพบหน้าคำตากัน ทว่าสำหรับนางก็ยังคงเป็นเรื่องที่ชวนเศร้าใจ มีอยู่ช่วงหนึ่งที่นางจะคอยติดตามมารดาไปจุดธูปขอพรที่วัดฉางเซิงที่ตั้งอยู่นอกเมืองบ่อยครั้ง วันหนึ่งระหว่างเดินทางกลับ จู่ๆ ม้าก็ตื่นจนสลัดคนบังคับรถร่วงจากรถม้า แล้ววิ่งตะป๋ังไปพร้อมกับตัวรถ นางกับมารดาติดอยู่ภายในตัวรถที่กระเด็นกระดอนจนอาจพลิกคว่ำหรือถึงขั้นพลิกตกถนนได้ทุกเมื่อ ขณะที่

หวาดหวั่นพรั่นพรึงอยู่นั่น เสียงเป่าปากอันแหลมสูงเฉียบคมก็ดังมาจากเบื้องหลัง จากนั้นคนผู้หนึ่งก็ไล่กวตมาถึงอย่างว่องไว เช่นนี้เองม้าจึงค่อยๆ ผ่านความเร็วลงจนหยุดฝีเท้าอยู่ข้างทางในที่สุด

เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างรถทั้งที่ยังหน้าชิดขวัญผวามิคลายดำเฉียวก็ได้เห็นชายหนุ่มที่เพิ่งไล่ตามมาช่วยสยบม้าตื่นผู้้นั้นคุกเข่าอยู่บนพื้นข้างทาง ยามนั้นบ่าวเลี้ยงม้าผู้นี้ก็ช้อนตาขึ้นมาพอดี

จวบจนบัดนี้นางก็ยังจดจำเขาในตอนนั้นได้...วันนั้นท้องนภาแจ่มใส อากาศปลอดโปร่งสดชื่น สายลมนุ่มนวลชวนสบายใจ ภายใต้แสงตะวันแรงกล้า นัยน์ตาสีมรกตของเขาดูเป็นประกายดุจดั่งแก้วเจียรไน

นับจากวันนั้นนางก็จดจำนามของเขาไว้...ปีจื้อ

ดำเฉียวแค้นใจที่ตนขาดวาทศิลป์ กระทั่งไม่รู้ว่าควรใช้ถ้อยคำเช่นไรถึงจะพูดให้นุ่มนวลน้องสาวที่มალ่วงรู้ความลับของตนให้ยอมเชื่อว่าปีจื้อดียิ่ง ดียิ่งจริงๆ อย่างน้อย...ในสายตาของนางก็เป็นเช่นนั้น

เล็ดลมพลันสูบฉีดขึ้นใบหน้าจนแดงช้ำไปทั้งดวง นางเบิกตาโตมองเสี่ยวเฉียวอย่างร้อนรนกระวนกระวาย

เสี่ยวเฉียวคลี่ยิ้มน้อยๆ พลังเฮ้ยเสียงนุ่มนวล "พี่สาว ไม่ต้องให้ท่านบอกหรอก ข้าก็รู้ว่าเขาดียิ่ง เมื่อครู่ตอนที่เขานัดท่านออกไปพบ เพราะอยากจะทำท่านจากไปใช่หรือไม่"

ดูเหมือนดำเฉียวจะตื่นตระหนกมิใช่น้อย นางรีบสั่นศีรษะเป็นอันดับแรก ชั่วครู่ต่อมาจึงก้มหน้าลงซ้ำๆ รอคจนเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง สีหน้าของนางก็เปลี่ยนเป็นสงบนิ่งขึ้นมาก แล้วเอ่ยตอบอย่างเข้มแข็ง "หมานหมาน ข้าไม่ไปกับเขาหรอก เมื่อครู่ข้าบอกกับเขาชัดเจนแล้ว"

เจ้าวางใจได้ วันหน้าข้าจะไม่พบเขาอีก"

"พี่สาว ให้เขาพาท่านจากไปเถิด ท่านอย่าได้รั้งอยู่ที่นี้เลย"
เสี่ยวเฉียวกล่าว

ต้าเฉียวตะลึงงัน นิ่งมองอีกฝ่ายอยู่ชั่วครู่ค่อยคลี่ยิ้ม รอยยิ้มนั้น
ขมเผื่อนนิดๆ "เด็กโง่ เจ้านึกว่าข้าไม่บริสุทธิ์แล้วสินะ กลัวข้าออกเรือน
ไปแล้วถูกจับได้ใช่หรือไม่ เจ้าวางใจเถิด ข้ากับเขาบริสุทธิ์ใจต่อกัน
ไม่มีอันใดทั้งสิ้น"

"ไม่ใช่เพราะเรื่องนี้"

เสี่ยวเฉียวยื่นหน้าไปที่ข้างหูนาง

"พี่สาว ท่านจำเป็นต้องไป สกุลเว่ยจะตอบรับงานมงคลนี้แน่นอน
หากท่านไม่จากไปเสียตอนนี้ ท่านก็ต้องรอกออกเรือนสถานเดียว
ออกเรือนไปเช่นนี้ชีวิตของท่านก็จบสิ้นแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น...ท่านก็มี
บุตรที่ชอบพออยู่แล้วมิใช่หรือ"

ต้าเฉียวเหม่อลอยอยู่ชั่วครู่ สุดทำยก็สั่นศีรษะเบาๆ "เช่นนี้ข้ายังไม่
อาจจากไป หากสกุลเว่ยตอบรับงานมงคล แต่ว่าข้ากลับจากไปเสียแล้ว
ถึงตอนนั้นทางบ้านจะทำเช่นไร จะดีก็ช่าง จะร้ายก็ช่าง ผู้ใดใช้ให้ข้าเป็น
สตรีสกุลเฉียวเล่า เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ข้าสมควรจะน้อมรับ"

ต่อให้พี่สาวออกเรือนไปแล้วยอมจ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิตของนางเอง
ทว่านั่นก็แลกมาได้เพียงการเอาตัวรอดแค่ชั่วคราวเท่านั้น วันหน้า
สกุลเฉียวทั้งตระกูลยังคงต้องถูกเว่ยเซ้าเอาชีวิตอยู่วันยังค่ำ มิสู้ทำตาม
ความคิดของท่านพ่อตน รบกับข้าศึกที่มารุกรานดุลักตั้ง ไม่แน่อาจมี
ทางออกอื่นก็เป็นได้ ขอเพียงพี่สาวจากไป ท่านลูงยอมอัปจนหนทาง

คาดว่าถึงตอนนั้นหากท่านพอเสนอความเห็นอีกครั้งคงจะง่ายดายเป็นแน่

ทว่าเสี่ยวเฉียวไม่อาจบอกสิ่งเหล่านี้ต่อต้าเฉียว นางลอบระบายลมหายใจก่อนซ่อนตาขึ้นกล่าว "พี่สาว หากข้าบอกท่านว่าข้าอยากแต่งกับ เว่ยเซ่าแทนท่าน ท่านจะยอมส่งเสริมข้าหรือไม่"

ต้าเฉียวตะลึงงันไปอีกครั้ง นางเบิกตาโตมองญาติผู้น้องอยู่นาน จึงค่อยเอ่ยด้วยความฉงน "หมานหมาน...เหตุใดเจ้าจึงมีความคิดเช่นนี้ เจ้ากับหลิวซือจื่อต่างก็ผูกสมัครักใคร่กัน ทั้งยังเตรียมจะเข้าพิธีในปีหน้า อยู่แล้วนี่ อีกอย่างเว่ยโหว* ผู้นั้น ข้าได้ยินมาว่าเขา...เขา..."

นางบังเกิดความลังเล 'อุปนิสัยอำมหิตโหดร้าย ทารุณไร้ซึ่งคุณธรรม' คำบอกเล่าที่ได้ยินมาพวกนี้นางล้วนไม่กล้าพูดออกจากปาก

"ใช่ เว่ยเซ่าผู้นั้นไม่ใช่คนดี" เสี่ยวเฉียวกล่าวแทนนาง "แต่ว่าพี่สาวสตรีทุกคนเมื่อออกเรือนล้วนไม่พ้นสองจำพวก พวกแรกเป็นเช่นท่าน ได้ครองคู่กับชายในดวงใจวบจนแก่เฒ่า ต่อให้ต้องใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายก็ยังรู้สึกอึดอัดอั้นใจ! ทว่าข้าต่างจากท่าน สิ่งที่ข้าปรารถนาไม่ใช่สามีที่จะมาช่วยเขียนคิ้วที่เบี่ยงหน้าคั่นช่อง หากแต่เป็นฐานะและอำนาจที่เขานำมาให้กับข้าได้ เมื่อก่อนข้าอาจชมชอบหลิวซือจื่อจริง แต่บัดนี้ข้ารู้แล้วว่าเขาไม่ใช่บุรุษที่ข้าปรารถนา อุปนิสัยของเขาค่อนข้างอ่อนแอ หากข้าแต่งกับเขาแล้ว ต่อให้วันหน้าเขาได้สืบทอดตำแหน่งหลวงหย่าอย่างราบรื่น แต่ด้วยสถานการณ์ของใต้หล้าในยามนี้ ถ้าพึ่งแค่ชายาอ่อนแอแห่งหลวงหย่าซึ่งเป็นเพียงเขตปกครองเล็กๆ ยังจะนับเป็นอะไรได้

* โหว เป็นหนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นอ๋อง ได้แก่ กง โหว ป้อ จื่อ นาน ชนชั้นนี้เว่ยเซ่ากินบรรดาศักดิ์ชั้นโหว ครองดินแดนเยียนโยว ผู้คนจึงเรียกขานเขาว่าเยียนโหวหรือเว่ยโหว

ในขณะที่เว่ยเซ้า นั้นกลับแตกต่าง ข้าคิดว่าต่อไปเขาต้องสำเร็จการใหญ่
อย่างมากแน่ ในเมื่อสองสกุลอย่างไรก็จะเกี่ยวต้องเชื่อมสัมพันธ์อยู่แล้ว
ท่านเองก็ไม่ปรารถนาจะแต่งงานกับเขา เช่นนั้นมีผู้ให้ข้าออกเรือนแทน
เสียเลย"

ต้าเจี๋ยมองน้องสาวที่ดูเปลี่ยนไปเป็นคนละคนด้วยความฉงน
นั่งนิ่งอยู่เนิ่นนานกว่าจะเอ่ยตะกุกตะกัก "หมานหมาน เจ้าคิดเช่นนั้น
จริงหรือไม่ใช้พูดเพื่อส่งเสริมข้าจริงๆ นะ"

"พี่สาว ข้าต่างหากที่เป็นฝ่ายขอร้องท่าน ได้โปรดส่งเสริมข้าเถิด!"

ต้าเจี๋ยที่มึนงงอยู่พักใหญ่ ในที่สุดดวงตาก็ค่อยๆ เปล่งประกาย
แห่งความหวังซึ่งไม่เคยปรากฏมาช้านานแล้ว แต่นางยังคงไม่แน่ใจ
เท่าไรนักจึงมองเสี่ยวเจี๋ยด้วยความลังเลก่อนพึมพำเสียงเบา "อย่างนี้
จะได้จริงๆ หรือ ข้าสามารถปล่อยวางทุกสิ่งที่นี่แล้วจากไปได้จริงๆ หรือ
ท่านพอจะดำเนินข้าหรือไม่ แล้วท่านแม่เล่าจะเศร้าเสียใจหรือไม่..."

"พี่สาว!" เสี่ยวเจี๋ยออกแรงกุมมืออีกฝ่าย "หลังจากท่านไปแล้ว
ข้าจะกตัญญูต่อท่านลุงท่านป้าแทนตนเอง พอนานวันเข้าท่านลุง
ท่านป้าย่อมเข้าใจและให้อภัยท่านแน่ อีกอย่างท่านลองตรองดู หากท่าน
ออกเรือนไปเช่นนี้จริง กับคนผู้นั้นควรจะทำประการใดดีเล่า"

ต้าเจี๋ยหน้าซีดขาวทว่าสองแก้มกลับแดงก่ำ นางหลับตาพึมพำ
ตอบ "ข้าขอตรองดูอีกสักหน่อย...ให้ข้าตรองดูอีกสักหน่อยเถิด..."

"พี่สาว ข้าไม่บังคับท่านหรอก ท่านค่อยๆ ตรองดูแล้วกัน"

เสี่ยวเจี๋ยประคองต้าเจี๋ยเอนกายลง ช่วยคลุมผ้าห่มให้เสร็จ
ก็เป่าไฟตะเกียงดับ ล้มตัวลงนอนข้างกายนาง ผ่านไปชั่วครู่ก็เอ๋ยเสริมเนิบๆ

"พี่สาว ก่อนหน้านี้ที่ข้าฝืนร้ายอยู่บ่อยครั้งนั้น ข้ายังไม่ได้บอกท่านเลยว่าที่จริงข้าก็เคยฝืนเกี่ยวกับท่านและบ่าวเลี้ยงม้าผู้นั้นด้วย ในความฝันท่านออกเรือนเป็นภรรยาของผู้อื่นและด่วนตายจากไป เหลือไว้เพียงหลุมศพเดียวดายอยู่บนโลกนี้ เขาเองก็มีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวเพียงลำพังเช่นกัน ท่านรู้หรือไม่ว่าสุดท้ายเขาทำสิ่งใด เขาตามหาหลุมฝังศพของท่านจนพบ นำร่างของท่านออกมาจากใต้ผืนดิน แล้วก็พาท่านจากไปด้วยกัน..."

"อย่าพูดอีกเลย..." ต้าเฉียวพึมพำเสียงเบา หยาดน้ำตาอาบแก้มรินร่วงก่อนไหลซึมลงบนหมอนโดยไร้เสียง

สามวันต่อมา ดิงฮูหยินพาต้าเฉียวกับเสี่ยวเฉียวไปจุดธูปขอพรที่วัดฉางเชิงอีกครั้ง เมื่อจุดธูปเติมน้ำมันหอมเสร็จ ดิงฮูหยินที่อ่อนเพลียจากการเดินทางไกลจึงไปพักผ่อนชั่วคราวที่ห้องด้านหลังเช่นเคย นางรู้สึกว่ต้าเฉียวบุตรสาวคล้ายผิดแปลกจากยามปกติ ดูกลัวออกกลัวใจ ท่าทางกระอักกระอัก ทั้งยังกุมมือนางแน่นไม่คลาย กระทั่งนางเอนนอนลงไปแล้วก็ยังนั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้าง

ดิงฮูหยินมิได้คิดมากอะไร นึกเพียงว่าบุตรสาวกลัวกลัวเรื่องแต่งงาน เชื่อมสัมพันธ์กับสกุลเว่ย นางจึงลูบมืออีกฝ่ายแล้วเอ่ยปนยิ้มน้อยๆ "ลูกแม่ เมื่อครู่แม่ขอพรเบื้องหน้าองค์พระแล้ว ขอเพียงวันหน้าเจ้ามีชีวิตคู่ที่สุขสมบูรณ์ ต่อให้ต้องลดทอนอายุขัยแม่ไป แม่ก็ยินยอมพร้อมใจเชื่อว่าพุทธองค์จะทรงประทานพรให้สมดังปรารถนาแน่ เจ้าอย่าได้กังวลใจอีกเลย"

ต้าเฉียวหมักกลิ่นความโศกเศร้าของการจากลาไว้ เพียงเกาะกุมมือ
ของมารดาผู้การุณย์ไว้เนิ่นนานไม่ยอมคลายออก

ด้านหลังของวัดฉางเซิงมีเส้นทางบนเขาที่เรียบสงบลับตาคนอยู่
สายหนึ่ง เส้นทางสายนี้เกิดจากการเดินย่ำขึ้นลงเขาทุกวันของคนตัดฟัน
ในละแวกใกล้เคียง

หลังถอดอาภรณ์หรูหราเปลี่ยนมาสวมชุดผ้าเนื้อหยาบแล้ว ต้าเฉียว
ก็เดินเคียงไหล่กับชายหนุ่มผู้นั้นจากไปตามเส้นทางบนเขานี้ เมื่อพวกเขา
เดินไปได้ระยะหนึ่งจนเงาร่างใกล้จะถูกเงาไม้สองข้างทางกลืนหายไป
อย่างสิ้นเชิง ชายหนุ่มเจ้าของนัยน์ตาสีมรกตผู้นั้นก็พลันชะงักฝีเท้า
ก่อนจะหมุนกายเร่งสาวเท้ากลับมาถึงเบื้องหน้าเสี้ยวเฉียว คุณเข่า
คำนับนางอย่างเต็มพิธีการ

"ชาตินี้หากคุณหนุ่มมีสิ่งใดเรียกใช้ ข้ามีเพียงคำตอบเดียวคือขอรับใช้
ท่านอย่างถวายชีวิต!" เขากล่าวเน้นที่ละคำ

นี่เป็นครั้งแรกที่เสี้ยวเฉียวได้ยินเสียงเขาเอ่ยปากพูด เสียงนั้นชัดตรง
และหนักแน่น ชวนให้ผู้ฟังบังเกิดความรู้สึกไว้นิ่งเฉยใจโดยไม่รู้ตัว

เสี้ยวเฉียวมองส่งเงาหลังของหนุ่มสาวทั้งสองเคลื่อนห่างไปที่ละน้อย
นางยืนนิ่งจนอย่างนั้นอยู่เนิ่นนาน

ตามเหตุการณ์ในห้วงฝันร้ายที่คล้ายว่าประสบมาในชาติก่อนนั้น
หลังจากที่ต้าเฉียวแต่งงานกับเว่ยเซ่าไม่นานนัก บ่าวเลี้ยงม้านามปี่จื้อผู้นี้
ก็หายสาบสูญไป หลายปีให้หลังภัยแล้งรุนแรงในดินแดนเจียงหนาน*

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำฝ่งทิดใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑล
เจียงซู อันฮุย และทางเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

ก็ก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้นครั้งใหญ่ ผู้อพยพที่ร่อนเร่ลี้ภัยไปทั่วค่อยๆ ผันตัวมาเป็นโจรหลายกลุ่ม ในจำนวนนั้นมีจอมโจรน้อยตาสีมรกต ผู้หนึ่งผุดขึ้นมา เขาผนวกกลุ่มคนกำลังฝ้ายต่างๆ เข้าด้วยกันจนมีอำนาจใหญ่โตขึ้นมาเรื่อยๆ สุดท้ายเขาก็ยึดครองอำเภอไหวอินแล้วตั้งตนเป็นจอมทัพโดยไม่ขึ้นกับผู้ใด ต่อมาเมื่อเว่ยเซาช่วงชิงลั่วหยาง* ครองความเป็นใหญ่ในดินแดนจงหยวน** ได้สำเร็จ จอมโจรน้อยตาสีมรกตที่เคยคำนึงแต่ความอยู่รอดส่วนตัวจนมาตลอดก็เปลี่ยนเป็นฝ่ายไปสวามิภักดิ์ต่อหลิวเหยียนซึ่งได้ขุนนางใหญ่ที่ภักดีต่อราชวงศ์ฮั่นกลุ่มหนึ่งหนุนขึ้นเป็นฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ฮั่น ยามนั้นหลิวเหยียนกำลังขาดทั้งแม่ทัพและไพร่พลจึงแต่งตั้งเขาเป็นไหวอินฮ่อง จากนั้นมาเขาก็เป็นศัตรูกับเว่ยเซาอย่างเปิดเผย

กล่าวได้ว่าหากมิใช่เพราะการสกัดขวางและการตอบโต้ของไหวอินฮ่องที่คล้ายปรากฏตัวลงมาจากปากฟ้าอย่างกะทันหันผู้นี้แล้ว ช่วงเวลาที่เว่ยเซาจะเข้ายึดครองใต้หล้านี้ย่อมจะเร็วขึ้นได้น้อยถึงสองปี สำหรับบทสรุปสุดท้ายของไหวอินฮ่องผู้นี้ก็นับว่าเป็นสี่ส้นที่แต่งแต้มตำนานอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

หลังจบศึกตัดสินผู้แพ้ชนะของใต้หล้า จู่ๆ ไหวอินฮ่องก็หายสาบสูญไปท่ามกลางทหารที่กำลังสับสนอลหม่าน บางคนบอกว่าเขาตายแล้ว บางคนบอกว่าเขาทำลายโฉมตนเองแล้วหลบหนีไป เว่ยเซาเคียดแค้นคนผู้นี้เข้ากระดูก มีบัญชาว่าอยู่ต้องพบตัว ตายต้องพบศพ

* ลั่วหยาง คือเมืองหลวงของราชวงศ์ฮั่น (ตงฮั่น)

** จงหยวนหรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

โดยตั้งรางวัลเป็นทองคำพันตำลึงพร้อมบรรดาศักดิ์ว่านฮว* ทว่าจนแล้วจนรอดก็ยังไร้ผล จนกระทั่งครึ่งปีให้หลังค่อยมีข่าวแพร่มาถึงเบื่องหน้าเว่ยเซ้า บอกว่ามีคนเคยเห็นผู้ที่มีหน้าตาคล้ายไหวอินฮ้องปรากฏตัวขึ้นละแวกสุสานบรรพชนสกุลเว่ย เว่ยเซ้ารีบรุดไปทันทีที่ทว่ากลับไม่พบความผิดปกติใด ต่อมาจึงพบว่าหลุมฝังศพกร้างที่อยู่นอกสุสานถูกคนขุดทำลาย ในหลุมดินเหลือแต่ความว่างเปล่า โลงศพหายไปอย่างไร้ร่องรอย

บุตรสกุลเจียว ภรรยาเอกที่ไม่ถูกแต่งตั้งเป็นฮองเฮาของเว่ยเซ้าหลังจากที่เสียชีวิตแล้วก็ไม่อาจฝังร่างอยู่ในสุสานสกุลเว่ยได้ ร่างของนางจึงถูกฝังอยู่ในหลุมศพอันโดดเดี่ยวนอกสุสานแห่งนี้

ในชาตินี้...เสี่ยวเจียวเชื่อว่าพวกเขาจะไม่พบเจอกับบทสรุปเช่นนี้อีก
"...เคยท่องชมในฝันชั้นดุสิต ได้พิชิตหอคอกุเหนือแผ่นดิน..."

ขณะที่เสี่ยวเจียวเดินมุ่งหน้ากลับวัดฉางเชิงอย่างเนิบช้า หูกี้แหว่เสียงคนตัดฟันขั้บร้องสองประโยคมาจากในสวนลึกของป่า ลุ่มเสียงนั้นหนักแน่นกังวานไกล ฟังคล้ายเจือกลิ่นอายของเซียนวิเศษผู้ตัดขาดจากโลกภายนอก

* ว่านฮว แปลว่าไหวหมื่นครัวเรือน คือบรรดาศักดิ์ไหวชั้นสูงสุดในสมัยฮั่น กินเปี้ยหวัดเป็นอากรจากราชภูมื่นครัวเรือน

ในภาพนิมิตของ ‘เสียเดียว’...

สกุลเดียวจะล่มสลาย สกุลเว่ยรอนแผ่นดินเป็นหนึ่งใน
พี่สาวถูกบีบให้ต้องฆ่าตัวตาย นางต้องตายอย่างไรแผ่นดินกลับพัง!

เสียเดียวเพียงมุ่งหวังที่จะเปลี่ยนแปลงการล่มสลายของสกุลเดียว

แม้แต่ตนเองต้องแต่งเข้าสู่สกุลเว่ยที่จงเกลียดสกุลเดียวแทนพี่สาวนางก็ไม่หวาดหวั่นแต่อย่างใด
ยิ่งโชคที่นอกจากความเห็นห่างเหินชั่วที่เว่ยเซ่าแสดงออกแล้ว
ยามอยู่บนเตียงก็เป็นแรงบันดาลใจไม่ยุ่งกับน้ำคลอง
แม้มารดาเขาจะเกลียดหน้านางเพียงใดก็ไม่ใช่ไร
อย่างน้อยใจของสกุลเว่ยนางก็ยังได้รับเมตตาจากท่านย่าของเขา

แต่เหตุใดเมื่อวันเวลาผ่านไป ทำที่โอบอ้อมพ้องตามของนางกลับไปขัดลูกตาท่านโหวเสียได้

แม้แต่ยามที่เขาย่อยปากว่าจจะรับอนุตามบัญชาท่านแม่ เพียงแค่นางเห็นดีเห็นงามกับเขากำนัน

โยเขาต้องไม่โหดเป็นพื้นเป็นไฟ แลหาเรื่องกลับเกล้งนางไม่ให้เป็นสุขด้วย!

JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านเล่มนี้

ทดลองอ่าน

พิกุลแก้ว

ISBN 978-616-06-3130-8

9 786160 631308

ราคา 459 บาท